

[Ole Vig Jensen]

mulighed kan være med til at øge opmærksomheden omkring kvaliteten. Men det er klart, at risikoen for en kvalitetssænkning også kan være til stede f.eks. på det sociale område, og det synes jeg der er grund til at få set nærmere på, også når der efterfølgende skal lovforslag til behandling.

Jeg har forstået på redegørelsen, at der ikke er tale om, at man øger de offentlige udgifter. Der er heller ikke tale om, at man lægger særlige byrder på kommunerne. Der består et nogenlunde neutralt forhold mellem staten og kommunerne. Det tror jeg i øvrigt er klogt at have for øje, og det er vel heller ikke forkert, at man lægger op til, at hvis borgerne søger et tilbud andre steder og tilbudet koster mere, end det ville have gjort, hvis man brugte sin hjemlige daginstitution eller sin skole, eller hvad det nu er, må man betale den forskel, fordi der er tale om et frivilligt valg. Det påhviler altså den enkelte, der søger en anden mulighed end den eksisterende. Risikoen kunne jo være netop, at man pustede udgifterne op ved en sådan ordning, og jeg er temmelig sikker på, at det ikke er det, der er finansministerens forestilling.

Jeg vil afsluttende sige, at jeg synes, det er fornuftigt, at regeringen lægger op til i et udvalgsarbejde at få en nærmere drøftelse med Kommunernes Landsforening om kommunernes rolle i fremtiden. Men det omfatter vel lige bestemt noget af det, som vi er i gang med her, og jeg tror, vi vil komme bedst fra denne sag, hvis vi sikrer så langt, som det er muligt, at det kan ske i en god forståelse med de kommunale organisationer og med kommunerne i det hele taget.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg er enig med hr. Ole Vig Jensen i, at det er vigtigt, når man laver om på disse ting, at man gør det i et nært samarbejde med dem, der også står med ansvaret for tilbudene og for mulighederne.

Derfor vil jeg gerne spørge hr. Ole Vig Jensen, om han ikke synes, det havde været hensigtsmæssigt, om finansministeren, om regeringen havde ført sådanne forhandlinger med kommunerne og fundet en model, som kunne bruges i det virkelige liv, inden man kommer med konkrete lovforslag, som vi ser efterfølgende her, til udmøntning af i hvert fald dele af ministerens redegørelse.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Man kan gøre tingene på mange måder, men nu er vi jo en regering, der er tilhænger af dynamik og handlekraft, og vi sætter borgerne i centrum, mere end vi sætter systemet i centrum, og vi var altså bange for, at det var for tungt, hvis vi skulle igennem alle de processer med kommunerne, før vi overhovedet lagde noget frem. Vi har jo også set, hvordan fem borgmestre har henvendt sig til Folketinget, inden de overhovedet kendte vores lovforslag, og for en sikkerheds skyld har taget afstand. Det var den type beton, hvis jeg må bruge det udtryk, vi var bange for ved en traditionel procedure.

Jeg kan fortælle, at vi selvfølgelig har etableret et samarbejde med kommunerne om at gennemarbejde dette område, og jeg kan også fortælle, at et antal borgmestre har ladet deres administrationer se på lovforslagene, sådan som de er udformet. Vi har fået den glædelige oplysning fra folk i det praktiske liv, fra folk ude i de enkelte kommuner, at der faktisk var taget højde for de administrative indvendinger, som man kunne frygte der ellers ville komme, dette var faktisk til at administrere, og det var faktisk forslag, der ikke ville føre til løft i de offentlige udgifter. Vi har altså praktiske kommunalpolitikeres ord for, at dette er administrerbart, uden at det giver et løft i de offentlige udgifter, for jeg kan bekræfte over for hr. Ole Vig Jensen, at det lå os meget på sinde.

Det er klart, at vi fortsætter denne dialog med kommunerne, men vi mente, vi fik mere dynamik, mere handling ved at lægge det frem i Folketinget og så forhandle med kommunerne sideløbende, og jeg er sikker på, at den proces nok skal lykkes.

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

Jeg er enig med finansministeren – og det bliver også et svar til hr. Stavad – om, at hvis man vil bryde op eller blot bryde ind i de eksisterende systemer, er det ofte en meget tung og trang vej at gå. Derfor har jeg for så vidt meget til overs for, at finansministeren selv har mod til at spille ud. Jeg mener, at en række af de ting, der er lagt frem, vil vi være i stand til at gennemføre, når lovgivningen kommer frem i salen, for der er ikke knyttet særlige problemer til dem, men de åbner nogle muligheder for